

אורות השבת

בטאון הרבנות והמוסמך הדתית בארכ-שבע
וממלכת התורה בעיר האבות שע"י רשות מוסדות "קול יהודה"

עורך: הרב עוזיאל אדרי פירוש השבוע: אחריו - קדושים מסכת אבות פרק ג' גלון מס' 711

דבר רב העיר שליט"א

בצדך תשפט עמייך

בצדך תשפט עמייך: כמשמעותו. דבר אחר, הוא זו את החיבור לכף זכות. (ויקרא ט, טו) "ומעכשי שער שמיים פתוחים ומישרוצח ליננס לראות את השכינה ידרחו וכוכס לעבודת שבעה ימים (מ-י"ד עד כ' אייר) יסגורו שער שמיים".

חובת האדם לדון את החיבור לכף זכות, אינה רק מידת חסינות, אלא אפשר שהיא בכלל מצות עשה דאורייתא, וככה הם דברי הגמ' שבז' שבועות (ל, א) על הפסוק 'בצדך תשפט עמייך' (ויקרא יט, ט): הוי זו את החיבור לכף זכות. ופירש רש"י שם: 'ולא בדין בעלי דין' הכתוב בדבר, אלא ברואה החיבור עושה דבר שאותה יכול להכירו לצד עבירה ולצד זכות, הכריעו לצד זכות ולא תחשדו בעבירה', עכ"ל.

ואם יש את نفسן לדעת עד כמה צריך לאחפש מה שכתוב של החיבור, צא ולמד דברי הגמ' שבת (קמ. ב): 'תנו רבנן את החיבור לכף זכות, דין אותו לצחות'. ועד כמה צריך לדונו לכף זכות, מובה בגמ' שם מעשה, וזה תמציתו: מעשה באדם אחד שיריד מגיליל ורשותו עצמה כפועל אצל אחד מהדרום. לאחר שלוש שנים עבורה, פנה הפועל לאדנו בערב יום הקיפורים ואמר לו שלם לי את שכרי ואלך לפרנס את בני בית. אמר לו, אין לי מעות. ביקש שיתן לו את תמורהם בקרען והוא מטללים שלם את שכך, ומה שבדתני. אמר לו, לא השדרתי אלא אמרתי בלבבי שמא הקדשת את כל נכסיך לשמיים. נשבע האדון, שכך היה שהדר את כל נכסיו כדי שלא יהנה בהם בנו והורקנוס שלא עסק בתורה. אולם לאחר שנמצא פתח לנדרו, חזרו לו כל נכסיו. סיים האדון ואמר, אתה של משתה ואחד של מני בגדים והליך לביתו של הפועל. לאחר שאכלו ושתו ושילם לו שכרו, אמר לו כשאמרתי לך שאין לי מעות ולא מטללים שלם את שכך, ומה שבדתני. אמר לו, לא השדרתי אלא שגדת בלבבי שמא הקדשת את כל נכסיך לשמיים.

בשבע האדון, שכך היה שהדר את כל נכסיו כדי שלא יהנה בהם בנו והורקנוס שלא עסק ולשוב ב ביתו של הפועל. אמר לך בפחח' פשע!

ועתה בוא ווראה עד כמה יכול לחבירו כאשר הוא מלמד עליו זכות, שכן מצאנו מעשה נראה איזות תורתו של רבינו מאיר בעל הנס ז"ע"ב בגמ' היגגה (ט, ב), זהה תוכיב הדברים ותרוגומם: פגש רביה בר שליחת את אליו הנבאי, ושאליו: מה עשו שעשינו הקב"ה. ענה לו, אומר דברי תורה בשם החכמים כולם חז' מרבי מאיר, מפני שלמד מפי אלישע אחר (שיצא לתרבות רעה). אמר לו רביה ומה בך, הלא רב' מאיר רמן מצא תוכו אכל וклиפתו זרך. אמר לו אליו, ברגע זה ממש אמר הקב"ה הבני מאיר אומר לך וכוכ'.

ושוב הלב משתומם, הלא רב' מאיר האיר את ענייני ישראל להכחמה כמותו, מפני שלא ירדו דבריו לסתו. יכולם להיעיד דברי רבותינו - שלא נפסקה הלהכחמה כמותו, מפני שלא ירדו דבריו לסתו. דעתו. ועם כל זה, נמנעו בישיבה של מעלה ללימוד את תורה, עד שבא רביה ולימד עליו זכות, וגם קיבל הקב"ה זכות זו.

הנה כי כן בעבר מידה זו, מובהchio לו לאדם שידונו הום לכף זכות. כי בדרך שהאדם מתנהג

כלפי חביריו, כך הקב"ה נהוג עמו. ובכך בין מודיע החבירו רבותינו כל כך במספריו לשון הרע. שכן המספר לשון הרע לא זו את החיבור לכף זכות ולא היפך בזכותו אלא חרץ את

דיננו, וכאשר עשה כן יעשה לו.

ידוע ומפורנס עד כמה היה לרבי לוי יצחק מברדי'צ'וב זצוק' למלמד זכות על כל אדם

ישראל אפליו הרישע ביותר, עד שדבק בו התואר 'סנגורום של ישראל'. ודוגמא לכך לשןן את

במעשה שהוא בעגלון אחד אשר באמצע חזרת הש"ץ נzag לצתת לחצר כדי לשןן את

דבר העורך

השלמים בתקותיהם

כתב בזוהה (ח"ג גנ"ב ע"ב): שיווץ כרו: 'בשימים כל שנה ב'פסח שני'. והכרז אמור: 'מעכשי שער שמיים פתוחים ומישרוצח ליננס לראות את השכינה ידרחו וכוכס לעבודת שבעה ימים (מ-י"ד עד כ' אייר) יסגורו שער שמיים'. 'פסח שני' מלמדנו כי לעולם שום דבר אינו או 'בדרך רוחקה', ואפלו אם זה 'לכם' - שההתפקידות נעשתה מרוכזו - גם אז בידו לתקון זאת. כשם שבני ישראל שלא זכו להקריב קורבן פסח הצלicho לחדר את מצות 'פסח שני' בטענה 'למה נירע', כך גם על האדם לבקש מהקב"ה 'למה נירע', מודע לא יונת גם לדור היתום שלנו להתעלות בתורה כפי שזכה ה'ראשונים מלאיכים' ובאמת ע"י תביעה זו נעשה מלחמתם והאדם מקבל סיום גדול ונורא לממעלה, להתUNITY בתורה, ולזכותם ולכונן לאמיתתה של תורה.

רב קהילת קודש 'שבוי ישראי' שכונה יא' בארכ-שבע
רב עוזיאל אדרי

לוח זמנים שבועי מדדיק לבאר-שבע

לוח הזמנים ק"י									
יום	יום'	יום''ב	יום''ג	יום''ד	יום''ה	יום''ו	יום''ז	יום''א	יום''ב'
שבת קודש יום ראשון לכ"י ט"ז 13.5.17	12.5.17 4:21	11.5.17 4:22	10.5.17 4:23	9.5.17 4:24	8.5.17 4:25	7.5.17 4:26			
יום שני והפטין וירחה - חנוך החמה									
שקייה צאת המכבים סunday לילית מג"א	4:28 5:52 19:31 19:47 8:29 9:10	4:29 5:53 19:30 19:46 8:30 9:11	4:30 5:54 19:29 19:45 8:30 9:11	4:31 5:55 19:28 19:44 8:30 9:11	4:32 5:56 19:27 19:44 8:31 9:12	4:33 5:57 19:26 19:43 8:32 9:12	4:34 5:57 19:26 19:43 8:32 9:12		

זמן הדלקת הנרות

פרשת השבוע: אחריו-קדושים

הפטרה:

ויהי דבר

18:59

כינוסת השבת:

19:58

צ'יאת השבת:

20:49

רבינו תם:

אורות הקשר

אופני העגלה כשהוא עטוף בטלית ותפילין, כדי שמיד אחרי התפילה יוכל לזרוץ לעובדתו. ציבור המתפללים ראה בכך משום פגעה חמורה - הן בתפילה והן בטלית ותפילין שהיו מטלככים בגריז ובשמנן... פנו לרבי לוי מברדי' צ'ב' ושתחו בפניהם את מעליו של אותו העגולון, הייתכן דבר זהה... תמה הרב בפניהם, והחליט לצאת לראות במו עניינו את הפלא הזה. כਮובן שככל הציבור יצא אחריו, תוך צפייה לתוכחה קשה ונוקבת של הרב כלפי אותו עגלון. אך בהתקרב הרב לבעל העגלה, התכווף וראו מתוגלו עם הטלית והתקףlein מתחת העגלה. מיד קם הרוב ונשא עניינו לשמים, ואמר: רבונו של עולם, ראה כמה צדיקים הם בנין אהוביך, שהרי אפילו כשם ממשנים את אופני העגלה, אין יכולם להיפרד מהטלית והתקפlein...!

22/12/2012 עיון יגאל

הרב יהודה דרעי
הרבה הראשי ורואה"ד בא"ר-שבע

ב' אורים במסכת אבות

בושה קבל תורה מסיני?
למה נפתחת מסכת אבות דזוקא ב"משה קבל תורה מסיני" למד אוננו, שגמ' ענייני מוסר ודרך, גם הליכות ולא רק הלכות, כאים עניין לכל לטוטיאו ואריש החבה וכו' וגם הגברות; רך כהה קבלה מדור אחד בהר סייל אל' המהרא"ל מפראג)

על ג' דברים העולים עומדים על תורתה
כמו שאנו ידעים, שתחילת הבריאה הייתה בשל התורה, כמו שתכתב "דברים לא ברתיה..." חוקת שמים ואור לא שמתי'... כך גם עכשו שוואלום כבר עזם, וזה תוליד לימוד תורה. ואם היה העלם רגע אחד בלבד למד תורה (מקצת לאקזה), מיד ירבה כל העלום בז' בז' בית ועד לחכמים (ישיעור תורה, לימוד וכיוצא' ב') מקום שהוא הבית של'

ואל רבבה שעשיהם דאסיה
בשעה בשמי יראי' השלימים נעשו שניהם - האדרמי'ים מקודם ומgorו' שנסעו בחירותם יחד, והוא ביציכם בדרך. והנה עד שתיכנס לרצונותיהם, ותוכל להטיב לו כמו שהוא צרך באמרתו, זהה היה שבקשה היה 4 גירוש, אבל האולר לא היה שווה זאת. רוזה המחריר שביקשה היה לנקנת ב-3 גירוש... "אחיה" צעק לו חברו, "ויאל תרבה שיחקה באשה" גם כן שווה יראה!!! (מעניינות הנצח)

וכגה' כל חבר
מספרם מאמר הבריות: "שונאים, אתה תקבל בחינם... אבל חבר, צרכ' לך נקמת... ומה מה כחיר מדורתו?" וכמה משלים על חבר? - כתוב העיבר: "תשעבד מדורתו לדורותיו" (תאימות עצם בדמותו), עד שתיכנס לרצונותיהם, ותוכל להטיב לו כמו שהוא צרך באמרתו, וזה היה שבקשה היה שלם בבית' בין אדם לאישתו.

וזהו דן את כל האדם לכך צבאות
כל אדם, מתייחס לכל חבר רע שהוא נשוה בטלחות רבה. על הכל יש לו תירוצים, והוא מרגע תමית את מיטפננו שלן, למה עשה את אותו מעשה ומוציאו... ככה, באוטם תירוצים עצם, רציך לדין (האדמו"ר מלנוןים)

הרחק משכון רשות
תרחק את הרע"ם מהלחותו שכן שלך... והא כיצד? אפילו מתרגור בקרבתך אדם רשות, ותתאמץ להחזירו בתשובה והתפלל עליו הרבה, עד שתירחוק הרע"ם משבנותך, וושאר הג"טוב"ש שכן שלך...

אהוב את המלוכה
היה אומר רב כי ישאל משלנט: אדם אין מות מרעב, אלא מגואה: עברדה ואת איננה נאה לו, ומלאה זאת איניה יאה לו, ויה לא בשבלו", ייבשבל זזה לה לעבדו", וכיסיים כה' כל אין לו כסף, והוא בשפל המדרגה, גשמיית ורוחנית, לא בגל' ישאין לו עברדה", אלא בבלל גלון...

ושׂא את הרבנות
אחרות התגננה היא לשג� את הרבות, לא את הרבנין" את בעלי הרהרה והגאות, את בעליך המשרתת הנזהול, ונתנותם לציבור הזוקק להם את הרשות הלהזול, תשניא...

הוי מгалמידיו של אהרון, אהוב של כלום... ומרקבן
דווקא שלם שהוא אהוב על הרבנות, לא על הרשות הלהזול, שאנו של אהרן, שאחורי צרכ' רודז... אבל לא חי' שלום ברא' רשות' לא אדרבא... (האדמו"ר מלנוןים)

עליה כל רב - והסתכלך מ' הספק
הרבבה עושים לעצם "ירב" לכת אהורי, אבל מהררים ומטפלים מן הספק: תאמין לרוב שהוא יוציא את מה שאת' וו'ו'ו'... והיה סמוך ובתו שיכל אתה לאחריו! (רבי חיים מקוסוב)

על ג' דברים העולים עומדים - וועל' הדין
לכן, אמר "ה'חפץ ח'ב", אנחנו מוכרכחים תמיד לקיים את המצוות בהדריך ובורמה לאינס' המשותה הדוי", מפני שהדוי' הוא האבוי, והאם אכן אדם שובי שהולך ממש מפני ה' הוא האבוי, כמו שייתר, ולפחות מתרחקים קצת, כדי שלא להסתכן...!

אורות הפרשה

מסכת אבות

איזהו גיבור, כובש את יצרו
יש כמה סוגים של שומרים גיבורים: יש שומר העמל תמיד למנוע מכך את זמנו; אבל זה אינו שומר טוב: לעולם הוא לא בטוח מפני הגנב. אבל יש שומר, האורב לגנב ותופסו וחובשו בבית האסורים, עד שמעכשו אין לחוש עוד מפניו, "ואיזהו גיבור" - "המגיד מזריטש" (צ'רו', מי שאינו מסתפק בගירשו בלבד...)

איזהו גיבור, הכבש את יוצרו
את יצור, שלו עצמי, ולא אחרים... מפני שבדרך כלל בגין אדם יש להם רצון וחושך לבוש את הזולות, שיהיה האחר טוב ורוחם, שיהיה השוני חרדי וירא שמים...

הוי ר' למץיה קללה - ובורח מ' העבירה
ב"עבירה", לא כתוב "קללה", רק "בענאה", למה? כי אכן כך: יש מצותה שהיצר מכבד אותם מאד... ומשמותו קלות יותר. אבל "עבירה", לעומת היצור הרע מיקל את כובד המעשה בעניין האדם... (רבי יהושע ממנסטרישץ')

ואין לך דבר שאין לך מקום
אם אין דבר בעולם שאין לו מקום, מדוע רואים אנו לעיתים שכר המשם לבני בני? השיב האדמו"ר מסידורא: מכיוון שככל רוחה לתפוס את מקומו של חברו...

שחתקות אגוש רימה
מצינו בכרוא "קשה רימה מהט בשר הח'", ככלומר, במידה שאדם זה בחיו עקי' ודקך לולתו במדקרים לשונו, באotta מדעה ייענש מותו לעקי' ולכאוב מן הרימה. וזה שואומ' "שחתקות" (מלשון קו המדידה ומידה כנגד מדידה) תהיה לו הרימה אחרי מותו.)

כל המקים את התורה מעוני סופו לכיימה מועל
מדובר אפילו ב"ענאי" רוחני, ככלומר, הלומד אף שאינו מרגיש שום האורה וסייעת דשמיא, סופו ויקים אותה בעשור ומתקן טעם טוב גדול מאד...

וזה לומד לך' כמה הוא דומה - לך' כתובה על ניר
המלך תורה לילד דומה כפתח פיתויים על האבן, והמלך לוזן דומה ככתב אותיות על גבי החול... (רבי יעדיה הפני)

הלו'ך לך' כמה הוא דומה - לך' כתובה על ניר

בדוחוק
איזהו זון שהתנמא מדבר בו? אפילו זון בן שמונים שלא למד מימיו כלום... ובכל זאת, למורת שהניר כמו מחוק, הדיו' כתובת!! אפילו ליום פעם יחידה בחיים עושה ורשות... (החז'ו"א)

ואל יבטיחך יצרך שהשאול בית מАЗס
כתב ב"אגת השמד": לרמב"ם: צרך אדם לידע עיקרי הדת, והוא, שירבעם בן נבט והזדומים לו נפרעים ממוני בין על נפרעים ממוני בין על עשיית העיגלים וגס על דברים קלים כמו ביטול עירוב תבשילין וכדוםיה... שהשheid' נפרעה מבני אדם על החומרה ועל הקלות... ואמר רבי שמואל מלנוןים באגדת שחורת מון

הדרת, מהי' לישנא:
הדרת, מהי' לישנא: "חרבה עליינו וזה שיתנו לו רק עונש גדול אחד بعد המורת הדת, ומכיון שניתק עצמו מכל ישראל ופרק על מלכות שמיים, והורתה הרצעה, ומעתה עשה מה שלבו חפץ. לא, הכל יבוא בעקבות ביטול נטילת דים ועל כל ברכה שחשטי, וכל דנד רבען שולל בו... ומשעה במומר שנכנס לרבען הגור"א

וביקש לשותות. ואמר הגור"א: אל תנתנו לו עד שיבירך... צחק המשומד:
והלא אני בכל הגוים שומר להם לשותות ולא ברכה? השיבו הגוים: באחד הפטלים תזרע! וכי לא תזרע, שבמירוץ הדות לא נפטרת אף מושם מוצה קלה בכל פרטה ודקוזה, והרי אתה בירען עצמו וחושב על עצמו שהוא השחרור? בשמעו המומר עד אשר לימי' נעשה שבישראל כשר ועובד השם.

החכם בענין כסיל
כלומר: "החכם בענינו" - מי שהוא חכם בעניין עצמו, "כסיל" - הוא כסיל. אבל "החכם" - מי שהוא חכם באמת בענינו כסיל" - הוא נראה בעיני עצמו וחושב על עצמו שהוא עדיין כסיל וכח הוא מושך (ארץ צבי)

עלמודים צפופים ומשתוחווים רוחחים
כלומר, כ"עו"דים" ונכבים בקומה זקופה ובגואה ח'יו מול השיעית, או "צופפים" החיים נושים בלתי נסבלים. אולם כ"משתוחווים", אם כן מפני ה', אז מיד נועים החיים "רוחחים" טובים ומאושרים.

אורות ההלכה

תשובות הלכתיות משולחנו של מוריו המרא דרבי שליט"א

галכות תלמוד גורדי

בין בעל יסורים, בין בחור בין זקן גדול. ואפילה עני המazar על הפתחים או בעל אשה ובנים אשר פרנסתו דוחקה, חייב לקבוע עתים לتورה ביום ובלילה, שנאמר "ויהಗת בו יום ולילה".

ש - האם נשים חייבות בלימוד תורה?

ת - נשים פטורות מתלמוד תורה, שנאמר "ולמדתם אותם את בניכם" - ולא את בנותיכם. אולם טוב ונכון שילמדו את ההלכות הנוצרות להם, כגון: דיני "שמירת שבת ההלכתה", דיני "טהרת הבית והשולחן", דיני "יחוד וצניעות", דיני "הפרשת חלה ותרומות ומעשרות", הלכות "שמירת הלשון וכוכו". ועל כל פנים, אשה המסיעת לבניה או לבעה ללימוד תורה, שכחה הרבה מאד וחולקת שכר עמם.

ש - המחזק בידו ת"ח ומאפשר לו ללימוד תורה - במעשה ישבך וזבולון האם פטור מלימוד בעצמו? **ת** - אמנס גדולה מעלה הזוכה להחזק בידו ת"ח שילמדו תורה בחתת, מכל מקום אין זה פוטר אותו מלימוד בעצמו אייזה זמן ביום ובלילה לפי כוחו זמנו. ואפילה מי שאינו יודע ללימוד כלל או שאינו יכול מפני טרדותיו, חייב להשתתף בשיעורי תורה לפי יכולתו.

ש - מי חייב בלימוד תורה?
ת - לימוד התורה היא מצוות עשה דאוריתנא, שנאמר "לא ימוש ספר התורה הזה מפני והגית בו יום ולילה". וכך הפליגו מאד רבותינו במלצת מצוה זו, עד שאמרו: שגדול מעלהה יותר מכל המצוות כולן, גם שכחה גדול יותר מכל המצוות שבתורה, ולא עוד אלא שסקולה היא כנגד כל המצוות החשובות אשר נאמר בהם "אוכל מפירותיהם בעולם הזה והקרן קיימת לו לעולם הבא". והוא תחילת דינו של האדם בשם - "הקבעת עתים לتورה". וכל העולמות לא נבראו אלא בשביל התורה, שנאמר "אם לא בריתי יום ולילה חוקות שמים הארץ לא שמתמי". ואין לך זכות המגינה על האדם יותר מהتورה, כמו שדרשו בתלמוד "תורה אגוני מגני ואצולי מצלי" - מגינתו מפני היסורים ומצילתו מהיצר הרע. והוא מקור כל הברכות, כדברי הכתוב "אשרי איש וגוי כי אם בתורת הי חפזו וגוי וכל איש יעשה יצלח". אולם נגד זה קמה גם ניצהה התביעה הנוראה ממי שבטל עצמו מלימוד תורה, אשר עונשו גדול עד למאוד רח"ל. ומהזזה זו שווה לכל נפש מישראל, כל אחד לפי כוחו והשגתו. ולכן חייב כל איש מישראל בלימוד תורה: בין עני בין עשיר, בין שלם בגופו

היכולת הצדיקיה

היכולת רבבי מאיר בעל הנס ז"ע"

את אצבעו בתבשיל שהיה שם של נבלות וטרפות ומצץ את אצבעו השניה. אמרו הרוזפים, נראה זה אינו רבבי מאיר שהרי רבבי מאיר אינו אוכל מתבשילי גויים והרפו ממנו ואז יצא ממש ברוח מהם ויצל.

שללים בית

מסופר בירושלמי מסכת סוטה פ"א ה"ד: רבבי מאיר היה יושב בדורשתו. הייתה לו ביתה שבת - בלילה שבת בבית הכנסת והאריך מאד בדורשתו. היה ביתה שבחה ששהר כבבנה. אמר לה בעלה בכעס הינו אמרה ע"ש? אמרה לו, בדורשתו של התנאה הקדוש רבבי מאיר. אמר לה בעלה בזעם, תצא מהabit ותכנסה לベיתך עד עכשו? אמרה לו, בדורשתו של רבבי מאיר בזעם, ישבה בצריך ובפניו של הדרוש. יראה האשה מביתה ואין לך כנסה לベיתך עד עכשו מה לעשוו. אמרו לה שכנותיה הננה יש לך עדעה את נפשה מה ענני. אמרו לשבה שכונתיה והיא אליל דרשו. צפה רבבי מאיר ברוח הקדוש את כל המשעה וכשהגיעהו אליו עשה את עצמו כאילו תקפוocab נורא בעיניו ופנה אליה בבקשתה. אולי יש בינוין אשר היודעת את חכמת הלחישה והרקייה לתוך העין כדי שעיני יטרפאו? אמרו לה שכונתיה הננה יש לך הדמנותן, לכיכא את לחשי ורकקי בתוך עיניו ותורתך בעלך. כשהתפלו עליו הכלבים בחמות זעם. הזרדו רבבי מאיר ואמר "אללה דמאיר ענני". והנה פתחה תיכך נרתאו הכלבים לאחורייהם והניחו. בשרהה זאת השומר הסכים ושיחרר אותה. לימים נשמע הדבר למלאות וזרו על השומר מוות בתליה. כשההעלוהו לגורדים וכרכו את החבל על צווארו מיד הזרדו השומר ואמר "אללה דמאיר ענני". והנה לתדהמת התלויים נקרע החבל וכך קרה כמה פעמים אפלו שהבאו הכלבים חדשים וזקנים. שאליהם התלויים בפחד איזה כישוף אתה עושה כשאתה ממלאל. סייף להם השומר את כל המעשה עם רבבי מאיר. המלכות הרשעה רתחה מזעים ופתחו במزادע לתפוס את רבבי מאיר, וחיקקו את דמות דינוקנו של רבבי מאיר על פיתחה של רומי והכינו פרס כספי גבוה על תפיסתו. פעם אחת זיהו אותו הולך ברחוב רדף אחריו לתופסו. מיד ברוח רבבי מאיר לתוך מסעדה של גויים וטבל

בעל הנס

מסופר במסכת ע"ז ד"ה: בדוריה אשטו של רבבי מאיר הייתה בתו של התנאה הקדוש רבבי חנניה בן תרדין. בשעת השמד תפסו מלכטו בתורה ודונחו למוות אכזרי בשירה ואת אשטו ברביבים וועסוק בתורה ובדונחו לשירה לישב בבית הסוהר של בזויים ושפלים. פותח ברוריה לרבי יULO ואמרה לו גנאי הוAli לשתשב אחותי הצדקה בבית סוהר נורא זה. لكח רבבי מאיר עמו סוכם אדריך של שלושה קבין של דינורי זהב ומסר אותם לשומר בית הסוהר ואמר לו הא לך שלושה קבין של דינרי זהב, חצי היה לך והdziין תחדר בו את אנשי הביקורת, וכשיכלו הדינרים מה עשה, הרי יULLו אותו לגרודום. אמר לו השומר, ואמר לו רבי מאיר, אלמד אותך סגולה בדוקה ומונסה שתאמור אותה והינצל והיא "אללה דמאיר ענני". אמר לו השומר ואיך אכן שוגלה זו וועליה ומיצילה? אמר לו רבבי מאיר, בבקשתה הבה ונבדוק. הנה לפניו כלבי השמירה עיי נפש הנוראים של בית הסוהר שאוכלים בני אדם. נכס רבי מאיר לשם התגירה בהם. הרדים צרו אבנים וזרק עליהם. התנפלו עליו הכלבים בחמות זעם. הזרדו רבבי מאיר ואמר "אללה דמאיר ענני" והנה פתחה תיכך נרתאו הכלבים לאחורייהם והניחו. בשרהה זאת השומר הסכים ושיחרר אותה. לימים נשמע הדבר למלאות וזרו על השומר מוות בתליה. כשההעלוהו לגורדים וכרכו את החבל על צווארו מיד הזרדו השומר ואמר "אללה דמאיר ענני". והנה לתדהמת התלויים נקרע החבל וככך קרה כמה פעמים אפלו שהבאו הכלביםNEWS וזקנים. שאליהם התלויים בפחד איזה כישוף אתה עושה כשאתה ממלאל. סייף להם השומר את כל המעשה עם רבבי מאיר. המלכות הרשעה רתחה מזעים ופתחו במزادע לתפוס את רבבי מאיר, וחיקקו את דמות דינוקנו של רבבי מאיר על פיתחה של רומי והכינו פרס כספי גבוה על תפיסתו. פעם אחת זיהו אותו הולך ברחוב רדף אחריו לתופסו. מיד ברוח רבבי מאיר לתוך מסעדה של גויים וטבל

אהבת חינוך

ר' שמעיה נמנה עם חסידיו של רבי ישואל מרוזין. אהת בשונה, במועד קבוע, היה נהוג לשים את פumo לסדרורה, שבב שבת הרבי באotta עת, כדי להחות בצליל. לאחר שהתהנים כמו ימים באור הגדול היה ר' שמעיה שב בלבתו בתהנות התעלות רוחנית.

והי היום ור' שמעיה נכסל בחטא חמו. לאחר מעשה אחזונו י"סורי חרטה קשים וכלי מה גדולה אפה אותו. בדורו של ר' שמעיה ניסה להחנעם מהטה ולבוש למלול חייו הקודם.

והנה התקרב ובא המועד שבו נ הא נסוע אל רבו. ר' שמעיה התבלט הרבה אם לנוסע אם לא. מעד אחד השתווק, כמו זה, לראות את הרבי. מעד שני, התbiasיש להראות עצמו לפני הצדיק, שבמבעט כל דעת עלי הכו. לבסוף הכרעה הבושה ור' שמעיה נטור בביתו.

כך נהג גם בשנה שלאחר מכון ובזו של אותה. ואולם הריחוק מהרב שגדר על עצמו לא בלבד שלא עורדו להשובח, אלא להפוך. חמימותו החסידית של ר' שמעיה הצטננה, יראת-השדים שלו פחתה ומצבו הרווני ירד פלאים.

הבועה להיראות לפני הרבי נשתנה מוצדקתו יותר מים ליום. החסיד שעשב נטש את אזור מגוריו ופרק מעליו כל עול.

חלפו כמה שנים ועדין אש הגענוים לרבי בעריה בלביו. ים אחד חזר ליטיט לשימים את פumo לסדרורה, והוא מה "ממליא איש לא כירוי בדמותו הנוכחת", אמר בלביו.

שמעיה צדק, بلا חזון, הפאות והתלבושת החסידית ושל השדים שלפלוף, הוא מחריבו הרים לא זיהה אותם. הוא התהלך בסדרוגו יומם תמים, צפה מרוחק על הרבי שעדיין אהב מאוד והכל סברו שהוא תייר מוזמן.

עתה, שנוכח כי אין איש מכירו עוד, החליט שמעיה לעשות עוד צעד אחד קדימה ולהיכנס אל הרבי עצמו. הוא הש דף פנימי, בלתי-כובן, לשוטות כן.

כאשಗיע תרוו להיכנס אל הקודש אחזה לפטע פיק-ברכיים. במאגע רב התגבר ונכנס פנימה. "עבורי בעיר ורציתי לבקש ברכת שלם מהרב", אמר. הצדיק מרוזין היבט בו בעניינים טוביים. "הסתת ר' יהוד ושמע ספרך נאה", הגיב והחל לספר:

בית דין צדק לענייני ממונות

שע' הוונות והמושעה הדתית בא שבע נייד: 052-7670510

אי להראא רצמו תפילה - הגליין גענו גויזה

מנוח לנפשו. אף שמנוי גומור היה עמו שלא להשתתף בהחנינה, המחשבה על כך לא עזבה אותו לרגע וזרדה את שלות. עם רdot הערב עלה על י"צ'ו מותך כוננה לשקו בשינה עמוקה עד אור הבוקר.

"אליעזר עדרין קיוה לראות את אחיו בשמחות. מדי פעם נשא עינוי אל הפחה לראות אם תקותו הת מלאה. כשליפה שעיה ומונשה לא הגע, התעטפו פניו של אליעזר דוק של עצבות. הבחן ביך הכהן. 'מה לך כי נתעכט בימי שמתקתק?' שאל את אבי הכלה. ספר לו אליעזר את סייפו.

"בתום פרק הנגינה הראשון חמק הכהן החוצה ומיהר אל ביתו של מנשה. נחש על הדלת והקיצו מושנתו. 'אורח איי בער' ואיך לי מקום לון בו. התואיל עארחני ליליה אהד?' שאל מנשה ריחם עלייו והזמין הכהן. לאחר מכן שב ועלה על י"צ'ו. "התשיט בשקט בכינורו. צללים העربים פרטו על נימי ליבבו של מנשה שקס מיטוטו ופנה לחדר האורה. הכהן ניגן יונגו רגש ונפשו של מנשה הלכה אחריהם שבי. הכהן עבר מניגון לניגון ושראה מוזות עניין שנשנה מהופנט לגומי, אך מקומו ויצא מהבית בעדו ננגן. מנשה הילך אחריו, שבוי בקסם. כך צעדו השניים ברוחבה של עיר עד שהגיעו למקומות החתונה. כשנכנסו פנימה פצח הכהן בניגון שמה שפהנה אליו מיד את עיני כל החוגגים. אליעזר הנדרם רץ אל אחיו וחיבק אותו בהתרשות.

"הקהל כולם התגדר מסביב וה התבונן בהשתוממות במוחה המוזר: אבי הכללה מבחק את אחיו הלבוש פיגמה. הביט אליעזר באחיו וחש במבוקש. 'אחוי, היקר', פנה אליו, לולא התעקשת, הייתה בא לאן מוציאן, ב客气 בגדרין, ולא היה מצא עצמן בחתונת בת' אחין, לבוש פיג'מה'.

"עד כאן המספר", סיים הצדיק מרוזין ונחת בשמעיה מבט פולח-לב. "לו הקדמת לבואazon, הרה מבחן הרוחני טוב ברובה וחוזקן הייתה בשל חסיד ירא-شمמי. אך אתה התעקשת שלא לבוא לאן מוציאן, ב客气 בגדרין, שאמשוך אותך לכוא בבלוי עבותות הגעווים. הבט עלייך וראה לאיזו דיויטה נוכחה הבאת עצמן".

gal של חריטה עמוקה החזק את שמעיה. הוא הבין שא-אפשר להסתור מפני הצדיק. בקשי עמד עלי רגלי. כל גוף רטט מבכי ועינוי זלגו נחל דמעות.

"הישאר כאן ואנת לך דרכ' תשובה", הוסיף הצדיק, "שע'י תשובה לא נגעלו ופה שעיה אחת קודם". שמעיה נשאר עוד תקופה ברוח'ן וחזר בתשובה שלמה.

הילולה דצדיקיא

במלאת לוי שנים לסייעו ליש"מ של אבינו מורונו ורבנו האדמו"ר הקדוש עט"ר מורונו הרב

רבי יוסף סוסו הכהן

צוק"ל זי"א

תתקים איי"ה כבל שנה אזכרה לזכרו
בבית הכנסת "בית יוסף" הנושא את שמו בשכונה ד'

ביום ראשון, יא' באיר (7.5.17)

בשעה 17:30 נעללה לציונו של מורונו הרב

(אטוטובוסים מיוחדים יאו מבית הכנסת היל')

החל מהשעה 19:45 ותוכה ליכוד משניות ודרכי תורה למנוחה בבית הכנסת

בהתהנות: רבניים וראיישי ציבור

תפילת ערבית וסעודה מצויה

זכות הצדיק תגן بعد כללות ישראל אכ"ר

צוק"ל זי"א

מוסדות "אמרי יוסף"

רבי יוסף סוסו הכהן ז"ל
רבי יוסף סוסו הכהן ז"ל

יום מיוחד לישועות וברכות

הציבור הרחב מוזמן

לפדיין נפש וסיום מסכת

שתקיימו אייה

ביום שני, יב' באיר (8.5.17)

הלימוד יחל בשעה 9:30: בבית הכנסת "בית יוסף"
ברוח' הרב יוסף סוסו הכהן בשכונה ד' בברא שבע

בהתהנות:

מו"ר עט"ר הרב יורם הכהן שליט"א

בדבר פרטיהם והעברת שמות לתיקון ופדיין נפש

ניתן להעיר לטלפון: 054-8064490

כיבוד ואורחים יוגשו למשתפים ממשר ים הלימוד

זכות מורנו ורבנו עט"ר הרב יובל זילברמן ז"ה

הקב"ה יקבל תפילהינו ברכzion, אמיין!

להתפיפיס. שלח אליעזר שליח מיהו לאחוי להחמיין לחותנה, אך כעסו של מנשה נותר בעינו והוא סרב להזמנה.

"אליעזר לא יותר ושלח אל אחוי שליח אחר. גם אותו דחה מונשה וגם את כל השילוחים הבאים שישיג אליו.

"יום החותונה הגיע ומונשה לא מצא

בעיריה את גרו שני אחים, אליעזר נמנשנה. שניים רבות שרתה ביחסים אהבה, עד שיים אחד שתתכסכו וחדלו לשוחחו זה עם זה. עם הזמן נפערה בינויהם הינם של שנה שהעמידה והלכה.

"שנים חלו והנה עמד אליעזר להשיא את בתו. ערב החותונה ניעור בו מחד רגש האחווה והוא החליט שהגען הזמן

לרפואת
ר' יוסף שלמה
בר עלייה
ורחכל
בת סמי"

לרפואת
חיה אסתר
בת מרים

